

Çok zengin bir aile varmış, bu ailenin de bir çocuğu.

Aile çocuklarını dikkatli yetiştirmesiyle ünlüymüş. Bir gün bütün bu zenginliğin sorumluluğunun onlara kalacağını ve kudretin sorumluluk gerektirdiğini bilirlermiş.

Bir gün çocuk bütün gününü alan dersin ortasında hocasına demiş ki:

Oyun oynamak istiyorum.

Hayır demiş hocası, bu ders bitmeden olmaz.

Çocuk bozulmuş, akşam babasına şikayet edeceğini söylemiş. Hocası derse devam etmiş.

Çocuk akşam babasına, o gün olanları şöyle anlatmış:

Hem çok zengin olduğumu, hem beni sevdiğini söylüyorsun; zenginsen ve beni sıkıldığım derslere gönderiyorsan beni sevmiyorsun, beni seviyorsun ve sıkıldığım derslere gönderiyorsan, demek ki söylediğin kadar zengin değilsin ve korkuyorsun; belki de ne zenginsen, ne de beni seviyorsun, belki senin oğlun bile değilim.

Babası gülümsemiş: *Bir gün hepsini anlayacaksın.*

Çocuk somurtmuş ve *hep böyle söylüyorsun, bence hepsi yalan ve sadece avutmak için* demiş.

Baba gülmüş.